

2. Amulet

“Už sem doma,” zavolala Lara, když vešla dveřmi do svého honosného sídla. Winston byl hned u ní:

“Čekali jsme vás o něco později, mám vám připravit něco k jídlu? Nebo čaj?”

“Ne, díky,” usmála se unaveně Lara, “spíš si teď pudu dát sprchu. Je tu někde Zip?”

“A kde bych asi byl?” ozval se Zip z vedlejší místnosti a přišel k Laře, “Tak co je to něco, o čem si mi předtím nechtěla říct?”

“Teď ne, du do koupelny, potom ti to ukážu. Jen sem ti chtěla říct, že mi cestou skoro došel benzín, tak jestli bys ho nemoh natankovat.” S těmito slovy vyběhla po schodech a zmizela v jedněch z mnoha dveří. Po necelé hodině byla konečně hotová. Místo černého přiléhavého obleku teď na sobě měla béžové tričko a tmavě rudé kalhoty.

Zip byl už zase jako obvykle u počítače, tak k němu přišla a před monitor mu postavila téměř půl metru vysokou kamennou sošku.

“Pěkná,” dostalo se jí uznání, “ale to je přece to, co ti Collins ukrad a kvůli čemu ses mu vloupala do baráku, ne? Já myslel že budeš mít ještě něco.”

Lara se usmála: “Mám, samozřejmě. Když sem se tam už dostala, řekla sem si, že by mi to měl vrátit i s úrokama... Měl tam totiž jednu pečlivě strážnou věcíčku...”

“A to by nebyla Lara Croft, kdyby ji něco takového nezaujalo, co?” ušklíbnul se Zip, “Tak ukaž.”

Lara sáhla do kapsy a když ruku vyndala, mezi sevřenými prsty jí visel tenký, ale už na pohled pevný zlatý řetízek.

“Ukradla si mu dárek k narozeninám pro jeho ženu?” zasmál se Zip. Lara jeho poznámku ignorovala a otevřela ruku. Na dlani jí ležel jen několik centimetrů dlouhý oválný amulet, celý ze zlata se složitými vyrytými vzory. Při bližším pohledu bylo vidět, že do jeho středu jsou vsazené do tvaru trojúhelníku tři pečlivě vybroušené rudé kameny. Zip si amulet se zájmem prohlížel.

“Pěkná věcíčka,” řekl pak, “ale co to vůbec je?”

Lara si povzdechla: “To právě nevím, nepřipomíná mi to nic, co jsem kdy viděla.”

“No, myslím, že by se hodil k těm černým šatům, až někdy půjdeš na nějaké večírek, můžeš si ho vzít,” pokrčil Zip rameny, posunul sošku, která mu překážela, a pokračoval ve své práci. Lara na to neodpověděla a zamyšleně se dívala na předmět na své dlani.

Určitě to nebude obyčejná věc, jinak by ji Collins tak pečlivě nestřežil. Nebyl by ale dobrý nápad vloupat se k němu podruhé, abych o tom něco zjistila. Tak co teď s tím? přemýšlela. V jejích úvahách ji ale vyrušil Zip:

“Zapomněl sem ti ještě něco říct. Včera v noci jsem přišel na to, kde je ta mayská dýka, ta co ti ji před necelým měsícem vyfoukli před nosem...”

“Jo, já vím která,” přerušila ho Lara, “zkrat' to, kde je?”

“Má ji Bannerson,” řekl prostě.

“Hm... a kterej to je? Už v nich mám zmatek,” zamračila se Lara.

“To je jedno, hlavní je, že sehnal kupce a zítra ji pošle vrtulníkem do Austrálie.”

“Až tak daleko? A kde je teď?”

“V jižní Francii,” dostala stručnou odpověď.

“Tak fajn,” kývla a schovala si amulet zpátky do kapsy, “radši se ani neptám, jak to všechno víš. Zjistí mi o tom podrobnější informace, já se du zas převlíct, ještě dnes večer vyrazím. Zarezervuj mi, prosím tě, letenku do... kam že to přesně je?”

“Marseille,” ozvala se ještě stručnější odpověď než předtím.

“Hm...,” povzdechla si, popadla sošku, která stála na stole, a chystala se odejít. Zip to nevydržel a rýpnul si:

“Ty, Laro, nezdá se ti, že ti někdo často ostatní kradou to cos našla? Za chvíli z tebe bude místo vykradačky hrobek domovní lupička.” jen taktak uhnul, když mu skleněná váza prolétla

nad hlavou a rozbila se o stěnu. Dál už si jí nevsímal a když Lara konečně vyšla z místnosti, pustil se zas do práce.